

ЦВЕТАН СЕВЕРСКИ ЗАКЪСНЯЛОТО ИНТЕРВЮ

chitanka.info

Седях в мекото кресло в кабинета на един от най-големите учени в областта на космическото гориво и слушах:

— Стигнахме Луната, здрависахме се с Марс и Венера... Но по-нататък? Нали писателите-фантасти много често срещат жители на други планети със земни изследователи? Дори четох една новела, в която се описваше как наши астронавти след хиляди трудности успели да стигнат една обитаема от хора планета и там заварили... война. Едва се измъкнали живи и здрави. Стара истина е, че фантазията дроби попарата, а после човекът я гълта...

— Също стара истина е — не се стърпях, — че фантазията предлага пътища, много пътища, а мисълта нека прецени по кой от тях да тръгне.

— С вас не се излиза на глава — усмихна се старецът. — Вие сте млади хора, вярата ви има още нова, незасъхнала боя, а нашата ръждяса вече. Ръждяса, защото десетки години работим над един проблем и нищо... Изчисления — ако се наемеш да определяш броя им, по-добре преброй капките дъжд! Идеи също има в изобилие. Тази папка съдържа над двеста идеи за течено гориво, но то е остарял етап. Тежко е. За продължителните космически полети ни трябва леко и едновременно с това изключително мощно гориво.

— Според вас — с тих глас попитах, — човекът скоро няма да задмине Луната?

— За съжаление, да. Да стигнеш земната спътница, е все едно да отскочиш до съседа си. Можеш и по домашни чехли. Но по-нататък...

— Значи пред учените-астронавти е застанала солидна бариера?

— Сух журналистически въпрос! Извинете ме! Каква бариера? Пътят сред звездите е очертан вместо от пътепоказатели, от бариери. Трябва да отместиш една — да тръгнеш, да махнеш други — да продължиш... И така подобно на щафета да успееш да изпревариш годините. А те не признават нашата космическа скорост. Просто ѝ се надсмиват.

Тук професорът направи пауза, стана, отиде до стената с електронния шкаф, натисна няколко бутона и малкият екран в средата на шкафа излъчи старт, на космически кораб.

— Спомняте ли си датата? 12 април 1961 година... Едно усмихнато момче излетя за първи път в Космоса. Корольов тогава ми каза: „... Така му се радвам и... малко му завиждам“. Няма да забравя

опита на един наш стажант-математик, който на следващия ден се бе заел да изчисли радостта на съветските хора. Смяхме му се, когато заяви пред академичния съвет, че за първи път електронна машина се претоварва и не успява да даде отговор...

Ето, изстрелват се сериите „Восток“. Вижте какъв мощен старт! Да възкликнеш! Но на този етап той ми изглежда като старт на модел от кръжок по ракетомоделизъм. А знаеш ли този старт колко години ми струва?...

Професорът ме погледна. Очаквах да видя тъга, но гласът му ме подведе — в очите му съзрях огън.

Екранът изреди всички изстрелвания на космически кораби до днес и застина в очакване на нова лента.

— И екранът чака — каза някак си тайнствено ученият. — Нататък... За да се тръгне отново, трябва ново гориво. Младо и силно гориво.

Професорът взе лист и бързо изникнаха формулите на току-що роденото хрумване.

Почаках близо час. Журналистическият ми бележник стоеше отворен на чиста страница и чакаше. Екранът още светеше в небесносиньо — и той чакаше. Може би този път формулите щяха да оживеят и да се превърнат в сила, която щеше да помогне на хората да надзърнат по-навътре във Вселената.

Публикувано в списание „Авиация и космонавтика“, брой 6/1972

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.